

7. Sjunde grunden: Bilaga I till den angripna rättsakten åsidosätter proportionalitetsprincipen.

- Svaranden åsidosätter proportionalitetsprincipen genom att (a) inte söka nå det lagenliga syftet, som är att främja en kostnadseffektiv minskning av koldioxidutsläppen i ekonomin genom att ge möjlighet för energiintensiva sektorer att investera i energieffektiva lösningar istället för att flytta sin produktion till tredjeländer, (b) lägga en orimlig börda på de undantagna sektorerna medan mindre kostsamma lösningar (som att fastställa maximala stödnivåer och villkorsmekanismer) skulle uppfylla målen i den angripna rättsakten, minst lika bra, (c) tillkännagav de centrala detaljerna i sin bedömning av de berättigade sektorerna endast fyra dagar innan den angripna rättsakten offentliggjordes den 25 september 2020, vilket är endast något mer än tre månader innan de nuvarande riktlinjerna för utsläppshandel löper ut. Svaranden har därigenom åsidosatt artikel 5.3 FEU.

(¹) EUT C 317, 2020, s. 5

(²) Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/87/EG av den 13 oktober 2003 om ett system för handel med utsläppsrätter för växthusgaser inom gemenskapen och om ändring av rådets direktiv 96/61/EG (EUT L 275, 2003, s. 32) i ändrad lydelse.

Talan väckt den 17 december 2020 – Car-Master 2 mot kommissionen

(Mål T-743/20)

(2021/C 72/40)

Rättegångsspråk: polska

Parter

Sökande: Car-Master 2 sp. z o.o. sp.k. (Krakow, Polen) (ombud: advokaten M. Miśkowicz)

Svarande: Europeiska kommissionen

Yrkanden

Sökanden yrkar att tribunalen ska

- ogiltigförklara Europeiska kommissionens beslut C(2020) 7369 final av den 22 oktober 2020 i ärende AT.40665 – Toyota, och
- förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna, inklusive kostnader för rättsligt ombud.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sin talan åberopar sökanden två grunder.

1. Första grunden: Felaktig tolkning och tillämpning av artikel 13.2 i rådets förordning nr 1/2003 (nedan kallad förordning nr 1/2003) (¹).

- Sökanden har till stöd för denna grund gjort gällande att ärendet inte har utretts av den polska konkurrensmyndigheten i enlighet med artikel 13.2 i förordning nr 1/2003. Sökanden hade nämligen anmält ett misstänkt fall av konkurrensbegränsande beteende hos ordföranden för Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (konkurrens- och konsumentskyddsverket) (nedan kallat ordföranden). Denna myndighet vägrade emellertid att ingripa mot överträdelsen i enlighet med de rättsliga bestämmelserna eller att göra en bedömning av det ifrågakvarande beteendet. Den och motiverade detta med att den saknade tillräckliga uppgifter och uppmanade sökanden att inkomma med uppgifter. Myndighetens agerande kan följaktligen inte betecknas som ett "handläggande av ett ärende" i den mening som avses i kommissionens tillkännagivande om samarbete inom nätverket av konkurrensmyndigheter (²), eller i tribunalens praxis. Kommissionen har således felaktigt utgått från artikel 13.2 i förordning nr 1/2003 när den avvisade sökandens klagomål. Sökanden har vidare gjort gällande att ärendet, som en följd av kommissionens avvisning, inte har handlagts av någon myndighet vilket i princip strider mot artikel 18 i förordning nr 1/2003.

2. Den andra grunden: Åsidosättande av åsidosättande av rätten till god förvaltning, enligt artikel 41 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan).

- Sökanden har till stöd för denna grund gjort gällande att denne inte kommit i åtnjutande av sina rättigheter enligt artikel 41.1 i stadgan, eftersom ingen myndighet har tagit åt sig sökandens ärende. Sökanden har inte getts möjligheten att agera, eftersom, för det första, de nationella bestämmelserna inte föreskriver någon möjlighet att väcka talan mot ordförandens beslut att inte ingripa mot en överträdelse, och, för det andra, kommissionen valt att inte ta upp ärendet med den felaktiga motivationen att det redan har handlagts. Sökanden har följaktligen inte kunnat göra gällande sina rättigheter. Sökanden påpekar att kommissionen inte har beaktat samtliga omständigheter i det ifrågasatt ärendet och inte noggrant bedömt sökandens situation. Kommissionen borde nämligen ha förvissat sig om och hur ärendet handlagts, och följaktligen ha gjort en detaljerad analys om konkurrensmyndighetens arbete. Kommissionen har inte fullgjort denna uppgift och har således inte beaktat sin plikt att visa rimlig aktsamhet, en plikt som härrör från rätten till en god förvaltning. Kommissionen har inte heller beaktat skyldigheten enligt artikel 105.1 FEUF. Den har nämligen inte beaktat den omständigheten att ett ärende gällande ett eventuellt konkurrensbrott, för det fall klagomålet avvisas, kommer att förbli outrett med hänsyn till att den nationella myndigheten inte uttalat sig i detta avseende.

(¹) Rådets förordning (EG) nr 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna [101 FEUF och 102 FEUF] (EGT L 1, 2003, s. 1).

(²) JO 2004, C 101, p. 43.

Talan väckt den 21 december 2020 – Jakeliūnas mot Esma

(Mål T-760/20)

(2021/C 72/41)

Rättegångsspråk: litauiska

Parter

Sökande: Stasys Jakeliūnas (Vilnius, Litauen) (ombud: advokaten R. Paukštė)

Svarande: Europeiska värdepappers- och marknadsmyndigheten (Esma)

Yrkanden

Sökanden yrkar att tribunalen ska

- fastställa att Esmas beslut, som tillkännagavs genom skrivelse av den 30 oktober 2020 (ESMA22-105-1261), om avslag på den begäran om inledande av en undersökning angående en eventuellt otillbörlig marknadspåverkan som sökanden hade framställt till Esma den 30 september 2020 (nedan kallad begäran) saknar grund,
- förelägga Esma att pröva begäran på nytt, och
- förplikta Esma att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sin talan åberopar sökanden tre grunder.

1. Första grunden:

- De eventuella överträdelser som avses i begäran omfattas av Europaparlamentets och rådets direktiv 2003/6/EG. (¹)
- Alltsedan direktivet antogs har tillämpningen av detsamma samordnats och övervakats på unionsnivå, vilket också föreskrivs i kommissionens direktiv 2003/124/EG. (²)